

LEVÉL A VAKOKRÓL AZOKNAK, AKIK LÁTNAK (DIDEROT)

Október 15. a fehér bot napja. Igen, azé a fehér boté, ami jelzi, hogy vak jár az utcán. Vak! ... nem világtalan. Olyan ember, aki a fényt csak a melegéről ismeri, vagy megtanulta, tudja hogy létezik.

Az 1998-ban elfogadott esélyegyenlőségi törvény (szakértők szerint Európában az egyik legjobb) sok lehetőséget ad azoknak a kezébe, akik valamilyen fogyatékossgal élnek, ám a társadalmi környezetet, gondolkodást ezalatt a 18 év alatt is alig volt képes megváltoztatni. A probléma, ha egyáltalán probléma, elsősorban nem pénzkérdés. A közgondolkodás, a társadalmi elfogadottság, az egyén affinitása a fogyatékkal élő ember felé valós probléma.

Igazságtalan lennék, ha azt írnám le, hogy ez idő alatt nem történtek pozitív változások. Ám az is igaz, hogy azok, akik valamilyen fogyatékossgal élnek, így mi vakok sem tettünk meg mindent azért, hogy elfogadottságunk és ismertségünk jobb legyen.

Fehér bot napja! Annyiféle nap van, ez is egy a sok közül. Ilyenkor a sajtó, a rádió, a televízió beszámol azokról a rendezvényekről, amit szerveznek az úgynevezett érdekképviseleti szervek, természetesen , hogy ilyen időre szervezik konferenciájukat okkal és ok nélkül. Ez október 15-e. ...És a többi napon hol van a figyelem? Az úgynevezett szürke hétköznapiokból pedig sokkal több van, akkor élünk igazán, s nem kerülünk a média figyelmének még a perifériájára sem, vagy éppen alig. Az lenne az igazi, ha ünnepelnénk ugyan ezt a napot, de élhetnénk ugyanúgy, mint a „látó” ember, s sikereinkről, esetleges kudarcainkról ugyanúgy számolnának be az újságok, mintha természetes társadalmi eseménysorozat lenne. Élhetnénk vakon a társadalom elfogadott mércéje szerint, elfogadva másságunkat, de nem szegregálva, hanem pozitív diszkriminációval, természetesen. A fehér bot pedig (csak) arra kellene, hogy lássák vak ember jár az utcán, s némi megkülönböztetet figyelmet kér az élethez.

Ugye nem is kértem olyan sokat!?

Tisztelettel: Rózsa Dezső